

Сборник съдебна практика

Дело C-176/11

HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica

и

HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na srečo in turizem dd
срещу
Bundesminister für Finanzen

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof (Австрия))

„Член 56 ДФЕС — Ограничение на свободното предоставяне на услуги — Хазартни игри — Правна уредба на държава членка, която забранява рекламата на разположени в други държави казина, когато законовото равнище на защита на участниците в игрите в тези държави не е равностойно на равнището на защита, гарантирано на националната територия — Обосноваване — Императивни съображения от общ интерес — Пропорционалност“

Резюме на решението

Свободно предоставяне на услуги — Ограничения — Хазартни игри — Национална правна уредба, която поставя рекламирането на казина, разположени в друга държава членка, в зависимост от гаранцията законовото равнище на защита на участниците в игрите в тази държава членка да е равностойно на равнището на защита на националната територия — Допустимост

(член 56 ДФЕС)

Член 56 ДФЕС трябва да бъде тълкуван в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, съгласно която рекламирането в посочената държава на казина, разположени в друга държава членка, е разрешено само при условие че приетите от тази друга държава членка законови разпоредби за защита на участниците в игрите предоставят гаранции, по същество равностойни на гаранциите на съответните законови разпоредби, действащи в първата държава членка.

Подобна правна уредба представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги, гарантирано от член 56 ДФЕС, но може да бъде обосновано от императивни съображения от общ интерес, каквито са защитата на потребителите и предотвратяването на измамите и насърчаването на гражданите към прекомерни разходи във връзка с игрите. Наложените от държавите членки ограничения обаче трябва да отговарят на принципа на пропорционалност. При липсата на хармонизация в тази област държавите членки са свободни да установяват целите на своята политика в областта на хазартните игри и да определят с точност търсеното равнище на защита. Следователно въпросната правна уредба не надхвърля необходимото, когато за издаването на разрешение за рекламиране изисква само равнище на защита срещу рисковете от играта, което по същество е равностойно на гарантираното от нея самата.

Положението би било различно и тази правна уредба би трябвало да бъде разглеждана като непропорционална, ако изисква в другата държава членка правилата да са идентични или ако налага правила, които нямат пряка връзка със защитата срещу рисковете от играта.

(вж. точки 19—22, 24, 31, 32 и 36 и диспозитива)